

Chương 124: Tâm Tư Của Ellen Artorius

(Số từ: 3842)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:46 AM 25/09/2025

Có ba hồ bơi ngoài trời, một hồ sâu 1,3 mét, một hồ sâu 2,5 mét và một hồ sâu 4 mét.

Chúng được chia thành hồ sơ cấp, trung cấp và cao cấp.

-C-chân tôi không chạm tới sàn được!

-Bình tĩnh nào, đừng lo.

-T-tôi sợ! Đ-đừng buông ra! Đừng buông ra! Đ-đừ...ừ...ừ...ng!

Sau khi kiểm tra xem họ có thể tự nổi trong hồ trung cấp hay không, những người không nổi được sẽ được xếp vào hồ sơ cấp, những người nổi được thì ở lại hồ trung cấp, và những người có thể bơi lội trong hồ trung cấp sẽ được chuyển sang hồ sâu 4 mét.

Vì vậy, những người được xếp vào hồ sơ cấp hoặc trung cấp đã học những kỹ năng bơi cơ bản để tồn tại. Về cơ bản, họ học cách giữ cơ thể nổi và cách bơi.

Mỗi hồ đều khá lớn, đủ rộng cho 22 người cùng học.

Harriet, Liana và những tài năng không chiến đấu khác không được xếp vào hồ cao cấp vì hầu hết họ đều không biết bơi.

Dĩ nhiên, Ellen, người trông giống tiên cá hơn người, được xếp vào hồ cao cấp.

Ngoài cô ấy, Bertus, Cliffman và tôi, tổng cộng có bốn thành viên Lớp A ở đó.

Có ba học viên Lớp B: Scarlett, Delphine Izadra và Ludwig.

Tôi đã học bơi từ khá lâu rồi, nên tôi vẫn bơi khá tốt.

“Giờ thì, chúng ta đã xác nhận rằng mọi người biết bơi và đã thành thạo các kỹ năng bơi cơ bản. Thể chất của mọi người cũng rất tốt.”

Ban đầu, các lớp Thể chất của Temple khá vất vả, nhưng tôi đã viết những cảnh học bơi theo hướng tiểu thuyết. Do đó, họ chỉ dạy chúng tôi trong một giờ trong tổng số hai giờ học bơi. Một giờ còn lại chúng tôi được phép vui chơi.

Trẻ con nên được phép chơi đùa trong các buổi học bơi! Mọi người không nghĩ vậy sao?

Tôi đã viết như thế đấy.

Tất cả những gì chúng tôi phải làm là học trong một giờ.

Nói cách khác, tôi chỉ miêu tả cách họ chơi đùa, chứ không phải kiểu huấn luyện nào mà họ phải trải qua. Tôi chỉ viết đại khái

một câu như: *“Họ đã hoàn thành việc huấn luyện và sau đó vui chơi~”*

Vì vậy, tôi không hề biết một chút gì về kiểu huấn luyện mà chúng tôi sẽ phải trải qua.

“Từ bây giờ, mọi người sẽ phải bơi 1500 mét. Tôi sẽ tính thời gian.”

‘...Cái chó gì?’

‘Vui chơi’ khỉ gió.

“Hộc... Hộc...”

Sau khi bơi 1500 mét, tôi bò ra khỏi mặt nước và nằm dài trong bóng râm. Không thể nào bơi hết quãng đường đó mà không nghỉ. Hơn nữa, tôi cũng chẳng phải vận động viên chuyên nghiệp.

Tôi hoàn thành nó bằng cách nghỉ ngơi giữa chừng.

“Reinhardt, trông cậu kiệt sức quá.”

“...Đ-đừng nói chuyện với tôi...”

Ludwig trông vẫn khá ổn, như thể đó chẳng là gì cả.

Đúng vậy, Ludwig có thể hoàn thành bài học và vẫn còn năng lượng để chơi.

Tuy nhiên, đó là vì cậu là một người có thể lực quái vật, khác hẳn con người! Dù phải tham gia bất cứ lớp Thể chất nào, Ludwig đều có thể xử lý dễ dàng.

Có thể vì cậu là một con quái vật, nhưng thể lực không phải là vấn đề duy nhất.

Bơi lội đòi hỏi rất nhiều sức lực nếu không biết cách bơi đúng, nhưng còn khó hơn nữa vì tôi phải thi đấu với cậu ta.

Ý là, tôi biết bơi, nhưng không phải là dân chuyên nghiệp.

“Ellen bơi rất giỏi, nhưng trông cô ấy không mệt chút nào.”

“Thật...”

Đó có lẽ là lý do tại sao cô đứng thứ nhất với một khoảng cách áp đảo. Ludwig chỉ đứng thứ hai. Thể chất của cậu rất tuyệt vời, nhưng Ellen bơi giỏi hơn nhiều. Dường như cô không tốn nhiều sức, vậy mà lại nhanh đến thế.

Scarlett đứng thứ ba, Bertus đứng thứ tư, tôi đứng thứ năm, và Delphine đứng thứ sáu. Tất cả mọi người, trừ Ellen và Ludwig, đều chỉ ngồi chờ đến sau đó.

Việc tôi hoàn thành cuộc đua đã là một phép màu rồi. Tôi thậm chí còn sử dụng Siêu Năng.

“Hộc... Hộc... Hộc... Hộc... Hộc...”

-Hup

Delphine đến gần Ludwig và ngồi phịch xuống bên cạnh cậu ấy; chân cô ấy run rẩy. “Delphine, khó lắm sao?”

“Đ-đừng... đừng nói chuyện với tôi... Đừng...”

Delphine nói y hệt tôi, sau đó cô ấy đứng hình, trông như một cái xác, trong một lúc.

Với kết quả đó, vị trí thứ sáu đã được xác định, vậy còn vị trí cuối cùng, thứ bảy...

-Puhaa! T-tôi bị chuột rút! Kuoohk!

“Tôi sẽ đến ngay!”

Cliffman dường như bị chuột rút vì cậu ấy cố gắng bơi quá sức.

Chúng tôi vẫn còn thời gian, nên giáo viên bắt chúng tôi bơi thêm 1500 mét nữa. Kết quả cũng gần như tương tự, chỉ có Bertus và Scarlett đổi vị trí cho nhau. Tất nhiên, thời gian của chúng tôi chậm hơn nhiều vì ai cũng đã bơi lần thứ hai.

“Mọi người nghỉ ngơi đi. Máy đưa có thể tiếp tục bơi nếu muốn hoặc nghỉ ngơi bên cạnh hồ.”

Giáo viên Thẻ chất cho chúng tôi thời gian nghỉ ngơi, nói rằng bọn tôi đã hoàn thành mọi việc phải làm trong ngày.

Quả nhiên...

“Uuurgh...”

“Tên đó có quyền gì mà bảo chúng ta nghỉ ngơi sau khi vất kiệt chúng ta như một cái giẻ lau thế...?”

-Túm

Ngoại trừ Ellen—người đã lặn xuống hồ sâu 4 mét—và Ludwig, tất cả chúng tôi đều cảm thấy phát ốm và mệt mỏi vì nước.

Ban đầu, tôi đã định điều tra về Ma Thần Giáo Đoàn và Lực lượng Cách mạng với Charlotte sau giờ Thẻ chất.

“R-Reinhardt... Hôm nay tội mình đừng làm nữa nhé...”

“Tôi hiểu mà.”

“Có lẽ là ngày mai... Không, tôi nghĩ ngày mai còn tệ hơn... Dù sao thì, tôi xin lỗi...”

“Đi nghỉ ngơi đi.”

“Ừm...”

Sau giờ học, Charlotte, với gương mặt vô cùng mệt mỏi, trở về ký túc xá với sự giúp đỡ của Scarlett.

Charlotte, người được xếp vào lớp trung cấp vì cô ấy biết bơi một chút, đã mất hết thể lực. Có vẻ không chỉ có lớp cao cấp mới khó khăn tột độ.

Dù tất cả chúng tôi đều được nghỉ một giờ, nhưng chỉ có những người ở lớp sơ cấp, những người chỉ tập nổi trên mặt nước, là được vui chơi đúng nghĩa. Phần còn lại thì gần như kiệt sức.

Tất nhiên, Ludwig đã nhảy vào hồ sơ cấp để chơi với những người khác.

Tất cả kế hoạch trong ngày đều bị hủy bỏ vì Charlotte quá kiệt sức. Hồ bơi ngoài trời có thể được sử dụng bởi bất cứ ai sau giờ học. Tất nhiên, người ta có thể gặp các tiền bối vì hồ bơi nằm ngay trước tòa nhà lớp học nơi các học viên của Lớp Royal có các lớp học chung.

Dù sao thì, thay vì có các lớp học bơi, điều quan trọng hơn là hồ bơi có thể được sử dụng bất cứ lúc nào nên các sự kiện bơi lội có thể diễn ra. Ludwig sẽ đến đó với bạn bè rất nhiều.

Vì tôi không có kế hoạch nào khác, tôi chỉ quay lại lịch trình thông thường.

Tôi thường tập thể lực bên ngoài trước bữa tối, và sau bữa tối, tôi sẽ tập kiếm thuật với Ellen trong phòng tập.

“...Hôm nay mình nên nghỉ không?”

Có lẽ vì tôi phải bơi như thế lúc này, toàn thân tôi cảm thấy tê dại. Mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn khi tôi quen với việc tập luyện, nhưng lúc đó vẫn chưa đến.

-Rào rào...

Ngay khi tôi đang suy nghĩ, tôi thấy mưa rơi tí tách trên cửa sổ. Trời cũng đã bắt đầu tối.

Đó là một lý do khá tốt.

Hôm nay hãy nghỉ ngơi đi.

Tôi thực sự đã định làm như vậy, nhưng khi tôi trở về ký túc xá Lớp A và thấy Ellen bước vào phòng tập, tôi đã thay đổi ý định.

Được rồi.

Không có thời gian để lười biếng.

Ngay cả cô gái quá đôi tài năng đó vẫn còn luyện tập chăm chỉ. Làm sao tôi có thể chỉ chơi đùa được?

Tôi lập tức thay quần áo và đi về phía phòng tập.

Ngày hôm đó, mọi thứ diễn ra hơi khác một chút.

-Kaang! Kang! Kang!

Những trận đấu tập của tôi với Ellen luôn kết thúc sau vài lần chạm kiếm, nhưng lần này chúng tôi đã trao đổi nhiều đòn hơn. Tôi thậm chí còn thành công chĩa mũi kiếm vào cổ Ellen bằng cách gạt thanh kiếm của cô ra khi nó sắp chém vào tôi.

“...”

Điều đó không xảy ra vì kỹ năng của tôi đã tiến bộ hay sự chăm chỉ của tôi đã được đền đáp.

“...Hôm nay cậu không khỏe sao?”

Ellen dường như ở trong tình trạng tệ hơn—cô không thể tập trung đúng mức. Ngay cả khi tôi dồn ép cô như vậy, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ thua hoặc nhường hiệp đấu cho tôi.

“Chỉ... một chút thôi.”

“Cậu mệt à?”

Có phải cô đã tiêu tốn quá nhiều thể lực trong các lớp học bơi của chúng tôi không? Tuy nhiên, Ellen lắc đầu.

“Không phải vậy.”

-Rầm rầm...

Ngoài trời đang mưa.

Nghĩ lại thì, đêm hôm đó khi cô phân nào tiết lộ thân phận với tôi cũng trời mưa.

“Cậu cảm thấy buồn khi trời mưa sao?”

Vào những ngày mưa, Ellen dường như trở nên bất thường và đa sầu đa cảm. Tôi chưa bao giờ cho rằng Ellen ghét những ngày mưa, nhưng dù sao thì vẫn có rất nhiều điều tôi không biết.

Ellen lắc đầu trước câu hỏi của tôi.

“Không, tôi thích những ngày mưa.”

Cô không buồn vì mưa; mà ngược lại, cô thích nó, nhưng tại sao cô lại không thể tập trung?

Không, có phải vì cô thích mưa đến mức không thể tập trung?

“Muốn ra ngoài một lát không?”

Ellen gật đầu trước lời tôi nói.

Ellen và tôi rời phòng tập và bước ra hiên nhà. Đó không phải là cái hiên mà Bertus và tôi thường gặp; nó giống như một hành lang ngoài trời hơn.

Vì mưa không thể đến được chỗ chúng tôi, Ellen và tôi chỉ đứng nhìn cảnh mưa bên ngoài; trời nhanh chóng chuyển thành mưa lớn.

Các học viên đang chạy quanh trong mưa mà không cầm ô vì trời bắt đầu mưa đột ngột.

‘Nghĩ lại thì, nơi này cũng có mùa mưa sao? Vì Đế đô được dựa trên Seoul, liệu mùa mưa có giống với Hàn Quốc không?’

Nếu có mùa mưa, nó sẽ bắt đầu vào khoảng thời gian đó.

“Tôi không biết cậu thích mưa.”

Có phải cô không thể tập trung vào việc tập luyện vì muốn nhìn ngắm cảnh mưa không?

“Còn cậu thì sao?” Ellen đột nhiên hỏi tôi trong khi vẫn nhìn mưa rơi.

“Tôi á?”

“Ừm.”

Ellen bất ngờ chủ động hỏi tôi một điều gì đó.

“Cậu có thích mưa không?”

Thật sốc khi cô đột nhiên hỏi tôi một điều như vậy.

“Hmm... Tôi không thực sự nghĩ rằng mình thích nó.”

Tôi không thích nó vì tôi nghĩ rằng mình có thể bị hói đầu dưới mưa, dù tôi không thực sự quan tâm đến điều đó nữa. Ellen lặng lẽ gật đầu trước câu trả lời của tôi. Cô chỉ tiếp tục ngáy người nhìn khung cảnh chìm trong mưa.

“Cậu thân với Charlotte à?”

“...Sao tự nhiên hỏi vậy?”

Tại sao cô gái này, người thường không thể hiện bất kỳ sự quan tâm nào đến mọi thứ, lại đột nhiên hỏi tôi nhiều câu hỏi như vậy?

“Tôi chỉ... thấy cậu nói chuyện với cô ấy rất nhiều.”

Ngay cả khi chúng tôi không thân thiết lắm, cô có lẽ đã thấy tôi nói chuyện với Charlotte khá nhiều, dù đó chỉ là những cuộc trò chuyện bình thường. Thực tế, cô hẳn phải biết rằng cả hai đã học cùng nhau ở ký túc xá Lớp B trong thời gian thi giữa kỳ.

“Chúng tôi khá thân... chỉ có vậy thôi, tôi nghĩ thế?”

Mối quan hệ của chúng tôi có thể nói là thân thiết hơn những người khác, tôi đoán vậy.

Thật là kỳ lạ khi cô đột nhiên hỏi những điều như vậy khi cô thường không làm thế. Cô chỉ giả vờ không quan tâm thôi sao? Có phải vì dù cô giả vờ bình tĩnh, nhưng thực ra lại cảm thấy cô đơn không?

Ellen đã nhìn mưa cho đến lúc đó, nhưng sau đó cô quay về phía tôi.

“Hai người chỉ là bạn thân thôi sao?”

“...”

Tại sao cô lại hỏi tôi điều đó? Dù cô không có vẻ gì là đang chất vấn hay thăm vấn tôi.

“Có... điều gì khác giữa hai người không?”

“...Tại sao?”

Cô đang hỏi tôi cảm thấy thế nào về Charlotte sao? Nếu vậy, cô mong đợi phản ứng gì từ tôi? Nhưng tôi không thực sự muốn trả lời điều đó. Đâu có chuyện gì khác giữa chúng tôi.

“Thì... chỉ là một vài chuyện liên quan đến cả hai chúng tôi. Thực sự không có gì khác giữa tụi tôi đâu.”

“...”

Đầu cô hơi cúi xuống sau khi nghe câu trả lời của tôi. Sau đó, cô ngẩng lên một lần nữa, quay ánh mắt về phía tôi.

“Cậu giống anh trai tôi.”

“...Gì cơ?”

Cô đột nhiên nói với tôi rằng tôi giống anh trai mình. Làm sao tôi có thể giống một anh hùng như Artorius được?

Ellen đang mỉm cười.

Tuy nhiên, cô trông buồn hơn bao giờ hết. Cô quay ánh mắt đi khỏi tôi và tiếp tục nhìn vào cơn mưa bên ngoài.

“Đó là một ngày mưa như thế này.”

Ellen dường như đang hồi tưởng lại những kỷ ức trong quá khứ.

“Anh trai tôi đã nói với tôi rằng anh ấy sẽ đi một chuyến đi dài. Anh ấy vừa trở về từ một chuyến đi dài khác, nhưng lại nói với tôi rằng anh ấy sẽ sớm đi một lần nữa. Anh ấy nói rằng anh ấy chỉ quay lại để gặp tôi trước khi đi. Anh ấy nói với tôi rằng anh ấy sẽ đi một thời gian nhưng chắc chắn sẽ quay lại và tôi không nên lo lắng.”

Cô đang mỉm cười, nhưng lại không có vẻ như đang mỉm cười khi kể lại những sự kiện trong quá khứ mà bản thân trân trọng nhất.

“Nếu anh ấy tin rằng anh ấy sẽ quay lại, vậy tại sao anh ấy lại tặng Lament cho tôi?”

Với từ ‘chuyến đi dài’, Ragan Artorius có lẽ muốn nói đến việc anh ấy tham gia vào Nhân Ma Đại Chiến. Anh ấy có lẽ đã nói với cô rằng anh ấy sẽ sớm quay lại trong khi biết rằng anh ấy sẽ không làm vậy.

Và—trong khi nói rằng anh ấy sẽ trở lại—anh ấy đã đưa cho Ellen thanh thần kiếm Lament như một vật kỷ niệm và sau đó rời đi.

Cô không có ý nói rằng tôi giống với Anh Hùng Artorius.

Cô chỉ nói rằng tôi giống với anh trai mình, Ragan Artorius.

Tuy nhiên, tôi không thực sự biết cả hai giống nhau ở điểm nào.

“Cậu biết mọi thứ về tôi, nhưng tôi không biết gì về cậu cả. Cậu đang nghĩ gì, và cậu đang cố gắng làm gì? Cậu trân trọng điều gì? Cậu không nói cho tôi bất cứ điều gì về bản thân.”

Đó là lúc tôi nhận ra tại sao Ellen lại kể câu chuyện đó.

Cô không hỏi về mối quan hệ của tôi với Charlotte. Cô đang hỏi về việc Charlotte và tôi đã trở nên thân thiết hơn như thế nào.

“Tôi biết anh ấy quan tâm đến tôi và tôi quan trọng với anh ấy, nhưng anh ấy chưa bao giờ nói cho tôi bất cứ điều gì.”

Ellen nhìn những hạt mưa rơi xuống đất.

“Tôi không biết gì về cậu cả.”

Không lâu trước đây, Ellen đã nói với tôi rằng cô không chắc tôi là người như thế nào. Đó không phải vì Ellen chậm chạp, mà là vì tôi biết chính xác cô là ai, nhưng cô lại không có bất kỳ ý tưởng nào về con người thật của tôi.

Vì Ellen là người gần gũi nhất với tôi, tôi biết nhiều nhất về cô nàng.

Thế nhưng, dù cô gần gũi nhất với tôi, Ellen lại là người duy nhất không biết gì về tôi.

Không phải là Ellen không quan tâm đến tôi.

Cô là người đã suy nghĩ về tôi nhiều nhất.

Reinhardt rốt cuộc là ai? Cậu là một tên ăn mày, một người dùng Siêu Năng, và cậu có một tính cách thô lỗ.

Ngoài ra, tôi không tiết lộ bất cứ điều gì khác. Cả gia đình, bối cảnh hay quá khứ của tôi.

Ellen đã nhận ra sau khi phải suy nghĩ về nó rằng cô thực sự không có ý tưởng nào về việc tôi là ai.

Không phải là cô chỉ cảm thấy khó khăn khi định nghĩa tôi trong một từ.

Đó là lý do tại sao cô nói về những điều đó.

Tôi cũng nhận ra rằng tôi thực sự chưa bao giờ nói về bản thân với cô nàng.

Tôi đã nghĩ đó là vì mưa.

Nhưng có phải cô thực sự không thể tập trung vì tôi không?

Cô có nghĩ rằng tôi đáng ngờ không?

“...Cậu chưa bao giờ hỏi.”

Trước lời phản đối yếu ớt của tôi, Ellen chỉ nhìn tôi.

“Nếu tôi hỏi, cậu có trả lời không?”

“...”

“Tại sao cậu lại trông giống anh trai tôi đến vậy sau khi anh ấy nói với tôi rằng anh ấy sẽ đi một chuyến đi dài khi tôi thấy cậu với Charlotte? Làm sao một tên ăn mày như cậu lại biết nhiều điều và có thể làm nhiều thứ như thế? Tại sao cậu lại tập luyện mỗi ngày như thể cậu đang bị ai đó đuổi theo? Tại sao cậu lại lo lắng đến vậy? Nếu tôi hỏi điều đó, cậu có trả lời tôi không?”

“...”

Tôi có thể đưa ra câu trả lời cho cô nàng, nhưng đó sẽ chỉ là những lời nói dối. Tôi không thể nói cho bất cứ ai sự thật.

Tôi là tên ăn mày Reinhardt, nhưng, trên thực tế, tôi lại là người thừa kế của một băng đảng tên là Băng Rotary.

Đó là nói dối.

Tôi thực ra không phải là thành viên của Băng Rotary, mà là con trai của Ma Vương, và tôi đang theo học tại Temple để chuẩn bị cho các Cảnh Cổng sẽ xuất hiện sau khi tôi hoàn toàn thích nghi với Nhân giới.

Đó cũng là nói dối.

Tôi là người đã tạo ra thế giới này, và tôi ở đây như một hình phạt cho những việc làm của mình, vì vậy tôi biết tương lai của thế giới này. Tôi là người đáng trách cho tất cả những điều buồn bã xảy ra trên thế giới này mà cậu đã phải trải qua hoặc sẽ phải trải qua.

Đó là sự thật.

Tôi là một người bị bọc kín trong nhiều lớp dối trá. Không đời nào tôi có thể nói cho Ellen toàn bộ sự thật.

Cô sẽ không tin tôi.

“Tôi không thể.”

“...”

‘Tôi không biết gì về cậu cả. Cậu không bao giờ nói cho tôi bất cứ điều gì. Giống hệt như anh trai tôi.’ Charlotte không nhận ra, nhưng Ellen biết rằng đôi khi tôi sẽ nhìn cô một cách kỳ lạ vì cảm giác tội lỗi mà tôi cảm thấy. Đó là lý do tại sao cô hỏi tôi về Charlotte.

Tại sao cậu lại nhìn Charlotte như thế khi hai người chỉ thân thiết thôi?

Tại sao cậu lại nhìn Charlotte với đôi mắt buồn bã như vậy? Tại sao cậu lại trông như thể cậu bị buộc phải nói những lời dối trá buồn bã?

Đó là điều cô muốn hỏi.

“...”

Tôi không thể nói với cô bất cứ điều gì.

Cô sẽ nhìn thấu tất cả những lời nói dối vụng về của tôi. Cô hiểu tôi quá rõ.

Ellen vẫn đang nhìn tôi.

“Đó là lý do tại sao tôi cảm thấy hai người giống nhau.”

Một người quan tâm đến cô nhưng không bao giờ nói cho cô bất cứ điều gì. Đó là cách Ellen nhìn thấy anh trai mình, Artorius. Không phải Anh Hùng Artorius.

“Đó là những gì tôi nghĩ.”

Ellen nhìn chằm chằm vào tôi.

“Và, giống như anh trai tôi, tôi cảm thấy cậu cũng sẽ đột nhiên biến mất một ngày nào đó.”

Nếu mọi thứ không diễn ra tốt đẹp, điều đó có lẽ sẽ xảy ra. Nếu bị phát hiện là ác quỷ, tôi sẽ phải biến mất khỏi Đế đô; tôi thậm chí có thể không thể nói lời tạm biệt với cô ấy.

Khi Ellen nghĩ về tôi, dường như cô đã đi đến kết luận rằng tôi không khác gì anh trai mình ở điểm đó.

“Tôi không muốn trải qua một điều như vậy một lần nữa.”

Ý nghĩ rằng tôi có thể đột nhiên biến mất chỉ có trong đầu Ellen.

Tuy nhiên, tôi biết rằng điều đó có thể xảy ra một ngày nào đó. Do đó, tôi không thể nói với cô rằng nó sẽ không xảy ra.

Vào lúc đó, cho dù tôi nói gì đi nữa, tôi cảm thấy như cô sẽ có thể nhìn thấu tất cả những lời nói dối của tôi. Ellen không hỏi tôi những bí mật mà tôi đang che giấu—cô có thể nghĩ rằng tôi sẽ không đưa ra câu trả lời cho mình, ngay cả khi cô hỏi.

Ellen sau đó mỉm cười.

“Thực ra, tôi ghét những ngày mưa.”

Không có lý do gì để Ellen thích mưa, vì chính trong mưa mà anh trai cô đã rời bỏ cô.

“Tôi cũng không thích những người như cậu.”

Tôi không thấy Ellen trong phòng tập sau đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

Thanks For Reading